

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

P. Ch.

zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Vlasákem,
se sídlem Plzeň, nám. Republiky 2

proti
žalovanému

Úřad průmyslového vlastnictví
se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a

Za účasti: Statutární město Plzeň, se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 16

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2015, č. j. O-510371/D10256/2015/ÚPV

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 26. 6. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2015, č. j. O-510371/D10256/2015/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 1. 2015 o prohlášení kombinované ochranné známky č. 339468 ve znění „Bezpečné město“ za neplatnou na základě návrhu podaného Statutárním městem Plzeň, se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 16.
2. Napadená kombinovaná ochranná známka č. 339468 ve znění „Bezpečné město“ byla zapsána do Rejstříku ochranných známek dne 23. 7. 2014 s právem přednosti ode dne 7. 1. 2014 pro následující služby zařazené do třídy 41: výchova, vzdělávání, zábava, sportovní a kulturní aktivity; do třídy 45: právní služby, bezpečnostní služby pro ochranu majetku a jednotlivců, osobní a sociální služby poskytované ostatními za účelem uspokojování potřeb jednotlivců podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

3. Dne 7. 10. 2014 podalo Statutární město Plzeň návrh na prohlášení neplatnosti napadené kombinované ochranné známky č. 339468 ve znění „Bezpečné město“ podle § 32 odst. 1, 3 ve spojení s § 4 písm. m) a § 7 odst. 1 písm. g), i) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Město namítalo, že označení „Bezpečné město“ je názvem projektu, jehož příprava začala dne 1. 3. 2008, a angažovaly se v něm orgány města Plzně, včetně starostů městských obvodů, rovněž plzeňská městská policie. Projekt byl oficiálně zahájen dne 22. 1. 2009 podpisem Koordinační dohody mezi městem Plzeň a Krajským ředitelstvím Policie České republiky. Hlavním cílem projektu bylo zvyšování pocitu bezpečí občanů s důrazem na ochranu veřejného pořádku, předcházení protiprávního jednání, sociálně patologických jevů, ochrana bezpečnosti a majetku osob, vzdělávací aktivity na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti a v neposlední řadě také zkvalitňování komunikace mezi občany a stranami. Následně byl zřízen Odbor bezpečnosti a prevence kriminality Magistrátu města Plzně, kdy byl na pozici koordinátora bezpečnosti přijat majitel napadené ochranné známky, a kde působil od 1. 4. 2009 do 30. 4. 2013. Posléze bylo vytvořeno logo projektu, za které navrhovatel náležitě zaplatil. Majitel napadené ochranné známky o existenci projektu i loga

věděl a muselo mu být zřejmé, že přihláškou napadené ochranné známky bude navrhovatel dotčen na svých právech k předmětnému označení. Důsledkem oznámení majitele napadené ochranné známky bylo např. zrušení výroční konference k výročí projektu, zablokování portálu pro občany města Plzně atd.

4. Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 9. 1. 2014 vyhověl podaným námitkám a napadenou kombinovanou ochrannou známkou č. 339468 ve znění „Bezpečné město“ prohlásil podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách za neplatnou s účinky ex tunc.
5. Rozklad podaný majitelem napadené ochranné známky dne 13. 2. 2015 byl zamítnut podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděný. Žalovaný správní orgán v odůvodnění uvedl, že rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 1. 2014 bylo zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 9. 1. 2015, dne 11. 1. 2015 se přihlásila oprávněná osoba a rozhodnutí tak bylo k tomuto dni doručeno. Lhůta stanovená pro podání rozkladu podle § 42 odst. 1 zákona o ochranných známkách je jeden měsíc ode dne doručení rozhodnutí, přičemž lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Posledním dnem pro včasné podání rozkladu byla středa dne 11. 2. 2015, pro zachování lhůty bylo nutno učinit podání obsahující rozklad a současně zajistit, aby byl ve smyslu § 166 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, na bankovní účet Úřadu připsán i správní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání rozkladu.
6. Žalovaný konstatoval, že rozklad byl sice v elektronické podobě odeslán a doručen Úřadu dne 11. 2. 2015, a že majitel napadené ochranné známky sice bezhotovostním převodem z účtu správní poplatky za podání rozkladu ve výši 1.000 Kč uhradil, avšak příslušná částka byla na účet Úřadu připsána až dne 13. 2. 2015, tedy po uplynutí zákonné lhůty k podání rozkladu, tj. po dni 11. 2. 2015. Žalovaný proto s přihlédnutím k § 42 odst. 1, 2 zákona o ochranných známkách uzavřel s tím, že v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu se jedná o opožděný rozklad, který byl podán až dne 13. 2. 2015. Napadené rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 1. 2014 nabylo tak právní moci dne 12. 2. 2015 marným uplynutím zákonné lhůty k podání řádného opravného prostředku.
7. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015 dále konstatoval, že neshledal žádný důvod pro zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 správního řádu, ani pro nařízení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, a ani nenalezl podmínky pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 citovaného zákona.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2015, č. j. O-510371/D10256/2015/ÚPV.
9. Žalobce namítal, že byl zkrácen v právu na spravedlivý proces, neboť žalovaný nesprávně zamítl jeho opravný prostředek.
10. Žalobce namítal, že odkazem na § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách se i poplatková povinnost řídí správním řádem, resp. zákonem č. 634/2004 o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, jak vyplývá ze samotného označení poplatku jako poplatku správního.

11. Žalobce se dovolával ustanovení § 5 odst. 2 zákona o správních poplatcích, podle něhož nezaplatí-li poplatník poplatek ve stanovené lhůtě, vyzve ho správní úřad, aby tak učinil ve lhůtě do 15 dnů ode dne, který následuje po doručení výzvy k zaplacení poplatku. Žalobce tvrdil, že proto nelze dospět k závěru o opožděné platbě.
12. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 9. 2015 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl mj., že odvolávka na ustanovení § 5 zákona o správních poplatcích není příhodná, neboť tento zákon se uplatní tehdy, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Zvláštním právním předpisem je zákon o ochranných známkách, který stanoví, jak se posuzuje rozklad v řízení o ochranných známkách, s nímž nejsou zaplacený včas odpovídající správní poplatky. Žalovaný tvrdil, že správnost postoje Úřadu průmyslového vlastnictví potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 5. ledna 2006, č. j. 7 Ans 5/2005-75.
13. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil ve svém sdělení ze dne 5. 10. 2015, a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřil.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. *Podle § 42 odst. 1 zákona o ochranných známkách proti rozhodnutí Úřadu lze podat ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení rozhodnutí rozklad. Rozklad má odkladný účinek. Lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.*
16. *Podle § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách rozklad se považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu.*
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. ledna 2006, č. j. 7 Ans 5/2005-75, protože zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, neobsahuje vlastní ustanovení upravující postup při výběru správních poplatků, je nutno postupovat při vybírání správního poplatku ve známkoprávních věcech dle zákona o správních poplatcích.
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2009, č. j. 6 As 2/2008 – 124, konstrukce § 42 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, podle něhož se rozklad považuje za podaný až poté, co byl zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu, je v právní úpravě u známkoprávní oblasti obvyklá, jak plyne např. z nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství a z nařízení Komise (ES) č. 2868/95, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94. Není proto důvodu pro závěr, že zákon, jehož má být při řešení věci použito (v daném případě § 42 odst. 2 zákona č.

441/2003 Sb., o ochranných známkách), je v rozporu s ústavním pořádkem, což by jinak vedlo k přerušení řízení ve smyslu § 48 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a k předložení návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

19. *Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*
20. Městský soud v Praze vyšel při svém posouzení věci z citovaného ustanovení § 42 zákona o ochranných známkách, podle něhož lze proti rozhodnutí Úřadu podat ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení rozhodnutí rozklad, který má odkladný účinek. Rozklad se považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu. Lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. V inkriminované věci soud ze správního spisu ověřil, že prvostupňové rozhodnutí o prohlášení napadené kombinované ochranné známky č. 339468 ve znění „Bezpečné město“ za neplatnou s účinky ex tunc bylo doručeno zástupci žalobce do datové schránky dne 9. 1. 2015 s tím, že dne 11. 1. 2015 se přihlásila oprávněná osoba, takže řádně doručeno bylo dne 11. 1. 2015. Posledním dnem k podání rozkladu podle § 42 zákona o ochranných známkách, ve spojení § 92 odst. 1 správního řádu, byla středa dne 11. 2. 2015. Rozklad byl sice odeslán včas, dne 11. 2. 2015, avšak poplatek byl uhrazen až dne 13. 2. 2015. V řízení ve věci správních poplatků se ve smyslu zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, postupuje podle § 166 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle něhož *za den platby se považuje u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, den, kdy byla připsána na účet správce daně.*
21. Ze spisového materiálu je zřejmé (a žalobcem není odlišný skutkový děj namítán), že žalobce zaplatil správní poplatek za podání rozkladu bezhotovostním převodem dne 13. 2. 2015, neboť na bankovní účet Úřadu připsán i správní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání rozkladu až dne 13. 2. 2015. Z uvedeného vyplývá, že žalobce sice podal rozklad ve lhůtě, avšak v této lhůtě neuhradil poplatek, když jej uhradil až po marném uplynutí zákonné lhůty k podání řádného opravného prostředku dne 11. 2. 2015, tedy opožděně.
22. Pokud jde o zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ans 5/2005-75 citovaný žalovaným, je odlišný v tom smyslu, že žalovaný správní orgán zde nemusel řešit otázku výzvy k zaplacení poplatku vůbec, neboť bezprostředně po uplynutí lhůty k podání rozkladu dne 11. 2. 2015 byl správní poplatek na účet správního orgánu uhrazen dne 13. 2. 2015. Výzva k zaplacení poplatku by za těchto okolností byla pouze formálním úkonem.
23. Pokud žalobce namítal, že bylo zkráceno jeho právo na spravedlivý proces, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.
24. Městský soud v Praze poukazuje na specifika známkoprávního řízení daná právními předpisy Evropské unie. Pro posouzení inkriminované věci je ustanovení § 42 odst. 2

zákona o ochranných známkách, podle něhož se rozklad považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu. Posledním dnem k podání rozkladu byl den 11. 2. 2015, což je mezi stranami nesporné. Žalobce zaplatil správní poplatek za podání rozkladu bezhotovostním převodem až dne 13. 2. 2015, tedy s ohledem na citované ustanovení zákona o ochranných známkách opožděně. Takové konstrukce podání řádného opravného prostředku je v právní úpravě u známkoprávní oblasti obvyklá. Byla přijata v nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, podle jehož čl. 59 *Odvolání se podává písemně u úřadu ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku. Písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení rozhodnutí.*

25. Z uvedeného je zřejmé, že v známkoprávní oblasti je obvyklé, že se podání vyžadující zaplacení poplatku považuje za podané až po zaplacení takového poplatku. Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na rozsudek Tribunálu ve věci T-218/06 Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd v. Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (nyní EUIPO), body 64-65): *Vzhledem k tomu, že nedodržená lhůta uplynula dne 6. února 2006, žádost o pokračování v řízení měla být podána a k povolení platby poplatku, který měl být uhrazen, tak mělo dojít nejpozději dne 6. dubna 2006. Žádost o pokračování v řízení a překlad odvolání do jazyka řízení však byly*

předloženy a k povolení platby poplatku, který měl být uhrazen, došlo až 7. dubna 2006. Odvolací senát se tedy tím, že měl za to, že žádost o pokračování v řízení podána nebyla, nedopustil nesprávného právního posouzení.

26. Podle názoru Městského soudu v Praze v inkriminované věci ani sám žalobce nezpochybňuje a zejména neprokazuje skutečnost, že by poplatek nebyl zaplacen dne 13. 2. 2015, tedy opožděně. Podání rozkladu bylo žalovanému doručeno dne 11. 2. 2015 tedy na samém konci lhůty (poslední den), za těchto okolností správní orgán neměl důvod vyzývat k zaplacení poplatku, neboť bylo technicky nemožné tento úkon včasné provést a zrealizovat. Poplatek byl navíc hned vzápětí 13. 2. 2015 uhrazen, nebylo tedy ani k čemu vyzývat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil začátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu